

Cântarea inspirată

După ce am intrat în apa botezului, am stăruit ca să primesc și botezul cu Duhul Sfânt, iar Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunea și m-a binecuvântat cu mult mai mult.

Când mergeam la Casa Lui îmi doream să pot cânta și eu pentru Domnul, dar „nu mă asculta urechea”. Melodia mergea pe alături, mai mai să creez altă cântare. Când începeam să cânt acasă, cineva punea imediat o casetă audio ca să îmi arate că sunetele pe care le scot eu *nu gâdilă auzul în mod plăcut*. Și totuși doream să cânt!

De multe ori mă întorceam de la adunare și-mi spuneam: *Doamne, aș cânta și eu pentru Tine, dar nu am voce!* De aceea, nu a fost o întâmplare faptul că la primirea botezului cu Duhul Sfânt am primit darul de a cânta în limbi. Francezii îi spun „cântare inspirată”. Era un dar minunat! Începeam să mă rog și apoi cântam așa cum îmi dădea Duhul. Uneori cântam *în felurite limbi*, alteleori *cântarea în limbi* era chiar în limba română. Eram atentă la cuvintele ei și mă uimeam de ceea ce rostea Domnul chiar prin gura mea. Acest fapt era așa de plăcut sufletului meu încât cântam mereu. Acasă cântam cu glas tare, pe stradă cântam în gând. La adunare, când se dădea un îndemn la rugăciune, abia apucam să rostesc câteva cuvinte pentru cauza adusă, apoi vorbirea mi se schimba și cântam încetșor până ce oprea rugăciunea.

Mă bucuram de acest dar divin, însă aș fi vrut ca cineva să

îmi explice pe îndelete rostul lui. Și nu era nimeni să o facă. Dar din aproape în aproape, Domnul Isus m-a lămurit în privința lui.

Odată, o soră mai în vârstă m-a întrebat cum mă rog și i-am spus că rugăciunea mea e o cântare. Ea a fost foarte impresionată, dar nu a știut ce să-mi spună. Altă dată, fiind departe de casă, am început să mă rog la ceasul dimineții și Domnul m-a mângâiat: *Eu sunt cântecul pe care îl ai cu tine*. În timpul rugăciunii mele „cântate”,

primeam diferite mesaje și atenționări, astfel că pentru mine rugăciunea era o plăcere.

A fost o perioadă în viața mea când, ani de zile, mă sculam aproape în fiecare noapte și mă așezam pe genunchi ca să mă rog. De fiecare dată eram trezită la ora trei de un sunet ca de chitară, sau de o adiere care trecea peste fața mea. Atunci mă dădeam jos

din pat, mă așezam pe genunchi și mă rugam. De multe ori mă prindea ora șase dimineața stând în rugăciune. Mai dormeam puțin în zori, apoi mă trezeam pentru o nouă zi.

Era totuși ceva ce nu înțelegeam. După ce mă așezam pe genunchi de-abia apucam să menționez în rugăciune cauzele pe care le aveam pe suflet, că imediat începeam să cânt în limbi. Era ca și cum cineva dorea să fac anume acest lucru. Eu aș fi vrut să mai adaug niște cauze de rugăciune, dar acel cineva parcă mă îndemna: *Mai bine cântă!* Cântam până oboseam. Uneori făceam aceasta cu mari eforturi. Îmi amintesc de o vară fierbinte, când nopțile erau sufocante. Mergeam la culcare, ostenită după o zi de muncă, dar după puține ore de somn mă trezeam și mă rugam. Mi se întâmpla, uneori, să fiu extenuată de oboseală. Ca să rezist îmi puneam alături de mine pe covor un castron cu apă de la frigider. Din când în când mă stropeam pe față. Dacă nu era de ajuns, atunci stăteam cu mâna în apa aceea rece până ce se încălzea și trebuia să o schimb. Era ca o luptă pe genunchi despre care nu am vorbit nimănui nici atunci, nici după aceea. Un gând stăruitor mă făcea să mă întreb ce rost avea cântarea mea în puterea nopții. Și așa s-a făcut că într-o noapte, deși am simțit adierea aceea peste fața mea, am refuzat să mă scol și să mă rog. În noaptea aceea, am avut de la Domnul un vis care m-a tulburat.

Se făcea că eram în casa părintească împreună cu părinții, frații și nepoții mei - toți nepocâți. Niște zlătari, bărbați și femei, invadaseră podul casei și nu mai vroiau să iasă de acolo. Cineva mă îndemna să merg și să-i dau